

36. prizor.

Suzana. Juda Simonov. Lagal si! (Izgine v vežo.)

Juda (zmedeno). Na lastnem pasu —

Joana. Mir s teboj, brat Juda!

Juda (zmedeno). Ne poznam te, žena.

Joana. Odkdaj si slep, brat Juda? (Gre v hišo.)

37. prizor.

Juda (stoji, mrmra neumljivo).

Joel (iz hiše). Grehe je odpuščal. Smrti je kriv. (Se prime za obleko, da bi jo raztrgal. Vedro.) Zakaj bi trgal jaz svojo? Bo Gamalijel svojo. (Zagleda Juda. Spremeni glas.) Juda Simonov, prijatelj.

Juda. Pusti me, žena! (Se ozre.) Kdo?

Joel. Ali si me že izbrisal iz oči?

Juda. Ne!

Joel. Pametno besedo bi govoril s teboj, brat Juda. Pojdi z menoj. Saj ljubiš vino. Napolnila bova dvakrat in se zmenila z besedo.

Juda (odločno). Ti me pusti! Gamalijelu služiš.

Joel. To mi vsaj povej, kdo je žena, ki ti je draga?

Juda. Vsa Magdala ti jo pove: glejte, Mirjam blodna!

Joel. O! (Čez hip.) Brat Juda. Stopi z menoj. Pomeniva se.

Juda (temno). Ne grem.

Joel. Pa to vsaj povej! Saj si slišal, da je klel. Kako more odpuščati grehe!

Juda (temno). Pojdi, Gamalijelov!

Joel. Grem. A videla se bova še. Kadar bo čas, njegov, tvoj in moj, brat Juda. (Ga potrka po ramenu.) Kadar bo čas. (Zahrbtno.) In ženo pozdravi, ki je lepa... (Gre in kima z glavo.)

Juda (strmi v vežo, stisne pesti). Mirjam! Mirjam!

Z a s t o r .

ALI MISLIŠ TUDI TI TAKO? STANKO MAJČEN.

Njena soba je tiha, topla, živopisana kakor šator Hasan-age. Deca že spi, duri so priprte. Po dvanajstih urah neprestanih skrbi je zopet svobodna, svobodna, brezbrežno svobodna do ene, do dveh, treh ponoči.

Zlikala si je nohte za moj poset, da se bliskajo kakor brušeni.

Kliče me za bratca, jaz ji pravim sestrica Zorka.

To je namreč tako: pobratila sva se v težkih urah tega življenja. In odsihmal nihče od naju ne misli ali ne namerja drugače.

Dnevi skrbi in težave, sive ko stena, ki stoji pred oknom: otroci, šola, živež, dača in zopet po vrsti: otroci, šola... in tako dalje v nedo-nedogled.

Kje in kdaj se prične pravljica o iztočni prelestni ljubezni v orientalskem šatoru Hasan-age?

Bratec pomirja živce, bratec kakor zvezda raz lazur seva na razburkano morje te ženske duše in ga teši, tolaži... z večnimi modrostmi.

Sestra Zorka se nasmehne in se onesvesti. To je tako njena navada.

Posestrima, lepa gospa Šana, prišumi iz prvega nadstropja z etrom in bato in ji zmaha nos in sence.

Sestra Zorka leži vznak, grize ustne in krčevito miži. Prsti igrajo po odgaljenih prsih, mišice dregetajo od nosne konice pa do prstov na nogi.

»Črna Zora, kaj ti je zopet?« se huduje zdravnikova žena, lepa sestra Šana.

»Ali veste, kaj je naredila v soboto? Pregovorila sem jo, da je šla k specialistu za živčne bolezni, doktorju Tavsku. Tavsk jo je preiskal, preizkusil in — ali uganete, kaj ji je svetoval? Za uho ga je udarila za tisto besedo tako zares, kakor zdaj tukaj leži nezavestna. Kakor sta spodobno sedela za mizo oba, ona na tem, on na onem koncu, je vstala in ga udarila za uho... Ne glejte tja! Kadar se v nezavesti zasmee, me zazebe do kosti. Podobe ima, ki se nam o njih niti ne sanja. Ne glejte tja, ne glejte tja...«

Sestra Zorka se prebudi. Široko razpre oči, jih zopet zatisne, kakor da se je potopila v globok, teman studenec, in se zopet dvigne iz njega in se nasmehne... In kot da se ni nič zgodilo —

»Tega vam še nisem pripovedovala, kako me je snubil narednik Janko. Tri tedne že stanuje v onile sobi — pšt, koraki! — in nisem vedela, da me ljubi.

Zadnjo nedeljo po večerji — otroci so že spali — se pritihotapi v mojo spalnico.

»Sedite,« rečem, ker mi srce tolče do vratu.

»Hvala,« požre hlastno in strmi vame kakor modrec iz jutrove dežele.

»Ali Vam smem nekaj povedati?«

»Svobodno; sama sva in nihče naju ne čuje.«

Narednik si potegne manšete na roke, zavrti lahte strmo navzven in mi izjavi resnično in globoko spoštovanje... Spoštovanje brez mej tako-rekoč, do konca življenja — skratka, kdaj da sme priti in ali sme morda kar ostati?

Med to deklamacijo hitro drsim proti durim. V strahu, da se onesvestim, preden zaloputnem duri za seboj in ga pustim v temi, obtičim in ne morem dalje. Z roko na kljuki odrevenim kakor solna soha...

On počasi, dostojanstveno:

»Če je tako in sem se motil, oprostite. Počakam rad še teden dni...«

Kakor zmagovit gladiator iz arene gre mimo mene iz sobe...

Dà, tako živim, bratec, in to je moja velika bolelost. Ali veš, kaj je dejal doktor Tavsk?

»Histerija...«

Ali misliš tudi ti tako?«